

До вечерта Шина донесе още много кобилици вода. И войниците, които вървяха по шосето, ранените, които отиваха назад към превързочните пунктове, ординарците, които препускаха на конете си, всички гледаха и се чудеха на тая жена, високо, облечена цяла с черно, която сама, с кобилицата на рамо, прекосваше полето направо към позициите. Слънцето блестеше в белите бакъри и наблизо, напред и встрани от нея, появяваха се белите кълба на шрапнелите. Наоколо бучеше страшната буря на боя.

Но последния път, когато отиде към позицията, Шина не намери никого в дола. Войниците и конете ги нямаше. Гърмежите се чуваха някъде по-далеч. Тя отиде към могилите. И там нямаше никой, окопите бяха празни, навсякъде бяха разхвърляни гилзи. Тя сне кобилицата, изкачи се и се изправи на могилата. Слънцето залязваше. Далеч на изток, по гребена на пространния хълм, който затваряше хоризонта, виждаха се големи и черни маси от хора. Те бързаха и преваляха към отвъдната страна. На друго място една безбройна тълпа, като черен мравунек, бягаше, разпръсната из желтите стърнища. Ниско над нея, като едър град, валеха белите кълба от дим. Чуваха се топовни гърмежи.

И каточе посочваше някому това, което виждаше, тя простря ръка. Под черната за-